

Convención sobre os dereitos do neno

Adoptada e aberta ó asinamento e ratificación pola Asemblea Xeral na súa Resolución 44/25, do 20 de novembro de 1989.

Entrada en vigor: 2 de setembro de 1990, de conformidade co artigo 49

PREÁMBULO

Os Estados partes nesta Convención,

Considerando que, de conformidade cos principios proclamados na Carta das Nacións Unidas, a liberdade, a xustiza e a paz no mundo se basean no recoñecemento da dignidade intrínseca e dos dereitos iguais e inalienables de tódolos membros da familia humana,

Tendo presente que os pobos das Nacións Unidas reafirmaron na Carta a súa fe nos dereitos fundamentais do home e na dignidade e o valor da persoa humana, e que decidiron promover o progreso social e elevar o nivel de vida dentro dun concepto máis amplo da liberdade,

Recoñecendo que as Nacións Unidas proclamaron e acordaron na Declaración Universal de Dereitos Humanos e nos pactos internacionais de dereitos humanos, que toda persoa ten tódolos dereitos e liberdades enunciados neles, sen ningunha distinción por motivos de raza, cor, sexo, idioma, relixión, opinión política ou doutra índole, orixe nacional ou social, posición económica, nacemento ou calquera outra condición,

Recordando que na Declaración Universal de Dereitos Humanos as Nacións Unidas proclamaron que a infancia ten dereito a coidados e asistencia especiais,

Convencidos de que a familia, como grupo fundamental da sociedade e medio natural para o crecemento e o benestar de tódolos seus membros, e en particular dos nenos, debe recibir a protección e asistencia necesarias para poder asumir plenamente as súas responsabilidades dentro da comunidade,

Recoñecendo que o neno, para o pleno e harmonioso desenvolvemento da súa personalidade, debe crecer no seo da familia, nun ambiente de felicidade, amor e comprensión,

Considerando que o neno debe estar plenamente preparado para unha vida independente en sociedade e ser educado no espírito dos ideais proclamados na Carta das Nacións Unidas e, en particular, nun espírito de paz, dignidade, tolerancia, liberdade, igualdade e solidariedade,

Tendo presente que a necesidade de proporcionarlle ó neno unha protección especial foi enunciada na Declaración de Xenebra de 1924 sobre os dereitos do neno e na Declaración dos dereitos do neno adoptada pola Asemblea Xeral o 20 de novembro de 1959, e recoñecida na Declaración Universal de Dereitos Humanos, no Pacto Internacional de Dereitos Cívís e Políticos (en particular, nos artigos 23 e 24), no Pacto Internacional de Dereitos Económicos, Sociais e Culturais (en particular, no artigo 10) e nos estatutos e instrumentos pertinentes dos organismos especializados e das organizacións internacionais que se interesan no benestar do neno,

Tendo presente que, como se indica na Declaración dos dereitos do neno," o neno, pola súa falta de madurez física e mental, necesita protección e coidados especiais, incluso a debida protección legal, tanto antes como despois do nacemento",

Recordando o disposto na Declaración sobre os principios sociais e xurídicos relativos á protección e ó benestar dos nenos, con particular referencia á adopción e á colocación en fogares de garda, nos planos nacional e internacional; as regras mínimas das Nacións Unidas para a administración da xustiza de menores (Regras de Beijing); e a Declaración sobre a protección da muller e o neno en estados de emerxencia ou de conflito armado,

Recoñecendo que en tódolos países do mundo hai nenos que viven en condicións excepcionalmente difíciles e que eses nenos necesitan especial consideración, Tendo debidamente en conta a importancia das tradicións e os valores culturais de cada pobo para a protección e o desenvolvemento harmonioso do neno,

Recoñecendo a importancia da cooperación internacional para mellora-las condicións de vida dos nenos en tódolos países, en particular nos países en desenvolvemento,

Convírono no seguinte:

PARTE I

Artigo 1

Para os efectos desta Convención, enténdese por neno todo ser humano menor de dezoito anos de idade, agás que, en virtude da lei que lle sexa aplicable, alcanzase antes a maioría de idade.

Artigo 2

[1] Os Estados partes respectarán os dereitos enunciados nesta Convención e asegurarán a súa aplicación a cada neno suxeito á súa xurisdición, sen ningunha distinción, independentemente da raza, a cor, o sexo, o idioma, a relixión, a opinión política ou doutra índole, a orixe nacional, étnica ou social, a posición económica, os impedimentos físicos, o nacemento ou calquera outra condición do neno, dos seus pais ou dos seus representantes legais.

[2] Os Estados partes tomarán tódalas medidas apropiadas para garantir que o neno se vexa protexido contra toda forma de discriminación ou castigo por causa da condición, das actividades, das opinións expresadas ou das crenzas dos seus pais, ou os seus titores ou dos seus familiares.

Artigo 3

[1] En tódalas medidas concernentes ós nenos que tomen as institucións públicas ou privadas de benestar social, os tribunais, as autoridades administrativas ou os órganos lexislativos, unha consideración primordial á que se atenderá será o interese superior do neno.

[2] Os Estados partes comprométense a asegurarlle ó neno a protección e o coidado que sexan necesarios para o seu benestar, tendo en conta os dereitos e deberes dos seus pais, titores ou outras persoas responsables del ante a lei e, con ese fin, tomarán tódalas medidas lexislativas e administrativas adecuadas.

[3] Os Estados partes aseguraranse de que as institucións, servizos e establecementos encargados do coidado ou da protección dos nenos cumpran as normas establecidas polas autoridades competentes, especialmente en materia de

seguridade, sanidade, número e competencia do seu persoal, así como en relación coa existencia dunha supervisión adecuada.

Artigo 4

Os Estados partes adoptarán tódalas medidas administrativas, lexislativas e doutra índole para dar efectividade ós dereitos recoñecidos nesta Convención. No que respecta ós dereitos económicos, sociais e culturais, os Estados partes adoptarán esas medidas ata o máximo dos recursos de que dispoñan e, cando sexa necesario, dentro do marco da cooperación internacional.

Artigo 5

Os Estados partes respectarán as responsabilidades, os dereitos e os deberes dos pais ou, se é o caso, dos membros da familia ampliada ou da comunidade, segundo estableza o costume local, dos titores ou doutras persoas encargadas legalmente do neno de impartirle, en consonancia coa evolución das súas facultades, dirección e orientación apropiadas para que o neno exerza os dereitos recoñecidos nesta Convención.

Artigo 6

[1] Os Estados partes recoñecen que todo neno ten o dereito intrínseco á vida.

[2] Os Estados partes garantirán na máxima medida posible a supervivencia e o desenvolvemento do neno.

Artigo 7

[1] O neno será inscrito inmediatamente despois do seu nacemento e terá dereito desde que nace a un nome, a adquirir unha nacionalidade e, na medida do posible, a coñecer-los seus pais e a ser coidado por eles.

[2] Os Estados partes velarán pola aplicación destes dereitos de conformidade coa súa lexislación nacional e coas obrigas que contraesen en virtude dos instrumentos internacionais pertinentes nesta esfera, sobre todo cando o neno resultase doutro modo apátrida.

Artigo 8

[1] Os Estados partes comprométense a respecta-lo dereito do neno a preserva-la súa identidade, incluídos a nacionalidade, o nome e as relacións familiares de conformidade coa lei sen inxerencias ilícitas.

[2] Cando un neno sexa privado ilegalmente dalgúns dos elementos da súa identidade ou de todos eles, os Estados partes deberán presta-la asistencia e protección apropiadas con miras a restablecer rapidamente a súa identidade.

Artigo 9

[1] Os Estados partes velarán por que o neno non sexa separado dos seus pais contra a vontade destes, excepto cando, a reserva de revisión xudicial, as autoridades competentes determinen, de conformidade coa lei e os procedementos aplicables, que tal separación é necesaria no interese superior do neno. Tal determinación pode ser necesaria en casos particulares, por exemplo, nos casos en que o neno sexa obxecto de maltrato ou descoido por parte dos seus pais ou cando estes viven separados e debe adoptarse unha decisión acerca do lugar de residencia do neno.

[2] En calquera procedemento emprendido de conformidade co parágrafo 1 deste artigo, ofrecerase a tódalas partes interesadas a oportunidade de participar nel e de dar a coñece-las súas opinións.

[3] Os Estados partes respectarán o dereito do neno que estea separado dun ou de ámbolos pais a manter relacións persoais e contacto directo con eles de modo regular, agás se iso é contrario ó interese superior do neno.

[4] Cando esa separación sexa resultado dunha medida adoptada por un Estado parte, como a detención, o encarceramento, o exilio, a deportación ou a morte (incluído o falecemento debido a calquera causa mentres a persoa estea baixo a custodia do Estado) dun dos pais do neno, ou de ámbolos dous, ou do neno, o Estado parte proporcionará, cando se lle pida, ós pais, ó neno ou, se procede, a outro familiar, información básica acerca do paradiro do familiar ou familiares ausentes, a non ser que isto resultase prexudicial para o benestar do neno. Os Estados partes aseguraranse, ademais, de que a presentación de tal petición non entrañe por si mesma consecuencias desfavorables para a persoa ou persoas interesadas.

Artigo 10

[1] De conformidade coa obriga que incumbe ós Estados partes a teor do disposto no parágrafo 1 do artigo 9, toda solicitude feita por un neno ou polos seus pais para entrar nun Estado parte ou para saír del para os efectos da reunión da familia será atendida polos Estados partes de maneira positiva, humanitaria e expeditiva. Os Estados partes garantirán, ademais, que a presentación de tal petición non traerá consecuencias desfavorables para os peticionarios nin para os seus familiares.

[2] O neno con pais que residan en Estados diferentes terá dereito a manter periodicamente, salvo en circunstancias excepcionais, relacións persoais e contactos directos con ámbolos pais. Con tal fin, e de conformidade coa obriga asumida polos Estados partes en virtude do parágrafo 1 do artigo 9, os Estados partes respectarán o dereito do neno e dos seus pais a saír de calquera país, incluído o propio, e de entrar no seu propio país. O dereito de saír de calquera país estará suxeito soamente ás restricións estipuladas por lei e que sexan necesarias para protexe-la seguridade nacional, a orde pública, a saúde ou a moral públicas ou os dereitos e liberdades doutras persoas e que estean en consonancia cos demais dereitos recoñecidos por esta Convención.

Artigo 11

[1] Os Estados partes adoptarán medidas para loitar contra os traslados ilícitos de nenos ó estranxeiro e a retención ilícita destes no estranxeiro.

[2] Para este fin, os Estados partes promoverán a concertación de acordos bilaterais ou multilaterais ou a adhesión a acordos existentes.

Artigo 12

[1] Os Estados partes garantirán ó neno que estea en condicións de formarse un xuízo propio o dereito de expresa-la súa opinión libremente en tódolos asuntos que o afectan, téndose debidamente en conta as súas opinións, en función da súa idade e madurez.

[2] Con tal fin, daráselle en particular ó neno a oportunidade de ser escoitado, en todo procedemento xudicial ou administrativo que o afecte, xa sexa directamente ou por medio dun representante ou dun órgano apropiado, en consonancia coas normas de procedemento da lei nacional.

Artigo 13

[1] O neno terá dereito á liberdade de expresión; ese dereito incluírá a liberdade de buscar, recibir e difundir informacións e ideas de todo tipo, sen consideración de fronteiras, xa sexa oralmente, por escrito ou impresas, en forma artística ou por calquera outro medio elixido polo neno.

[2] O exercicio de tal dereito poderá estar suxeito a certas restricións, que serán unicamente as que a lei prevexa e sexan necesarias: a] Para o respecto dos dereitos ou a reputación dos demais; ou b] Para a protección da seguridade nacional ou da orde pública ou para protexe-la saúde ou a moral públicas.

Artigo 14

[1] Os Estados partes respectarán o dereito do neno á liberdade de pensamento, de conciencia e de relixión.

[2] Os Estados partes respectarán os dereitos e deberes dos pais e, se é o caso, dos representantes legais, de guía-lo neno no exercicio do seu dereito conforme a evolución das súas facultades.

[3] A liberdade de profesa-la propia relixión ou as propias crenzas estará suxeita unicamente ás limitacións prescritas pola lei que sexan necesarias para protexe-la seguridade, a orde, a moral ou a saúde públicas ou os dereitos e liberdades fundamentais dos demais.

Artigo 15

[1] Os Estados partes recoñecen os dereitos do neno á liberdade de asociación e á liberdade de celebrar reunións pacíficas.

[2] Non se imporán restricións ó exercicio destes dereitos distintas das establecidas de conformidade coa lei e que sexan necesarias nunha sociedade democrática, en interese da seguridade nacional ou pública, a orde pública, a protección da saúde e a moral públicas ou a protección dos dereitos e liberdades dos demais.

Artigo 16

[1] Ningún neno será obxecto de inxerencias arbitrarias ou ilegais na súa vida privada, na súa familia, no seu domicilio ou na súa correspondencia nin de ataques ilegais á súa honra e á súa reputación.

[2] O neno ten dereito á protección da lei contra esas inxerencias ou ataques.

Artigo 17

Os Estados partes recoñecen a importante función que desempeñan os medios de comunicación e velarán por que o neno teña acceso á información e material procedentes de diversas fontes nacionais e internacionais, en especial a información e o material que teñan por finalidade promover o seu benestar social, espiritual e moral e a súa saúde física e mental. Con tal obxecto, os Estados partes: a] Alentarán os medios de comunicación a difundir información e materiais de interese social e cultural para o neno, de conformidade co espírito do artigo 29; b] Promoverán a cooperación internacional na produción, no intercambio e na difusión desa información e deses materiais procedentes de diversas fontes culturais, nacionais e internacionais; c] Alentarán a produción e a difusión de libros para nenos; d] Alentarán os medios de comunicación a que teñan particularmente en conta as necesidades lingüísticas do neno pertencente a un grupo minoritario ou que sexa indíxena; e] Promoverán a elaboración de directrices apropiadas para protexer o neno contra toda información e material prexudicial para o seu benestar, tendo en conta as disposicións dos artigos 13 e 18.

Artigo 18

[1] Os Estados partes porán o máximo empeño en garantir o recoñecemento do principio de que ámbolos pais teñen obrigas comúns no que respecta á crianza e ó desenvolvemento do neno.

Incumbirá ós pais ou, se é o caso, ós representantes legais a responsabilidade primordial da crianza e o desenvolvemento do neno. A súa preocupación fundamental será o interese superior do neno.

[2] Para os efectos de garantir e promover os dereitos enunciados nesta Convención, os Estados partes prestarán a asistencia apropiada ós pais e ós representantes legais

para o desempeño das súas funcións no que respecta á crianza do neno e velarán pola creación de institucións, instalacións e servizos para o coidado dos nenos.

[3] Os Estados partes adoptarán tódalas medidas apropiadas para que os nenos os pais dos cales traballan teñan dereito a beneficiarse dos servizos e instalacións de garda de nenos para os que reúnan as condicións requiridas.

Artigo 19

[1] Os Estados partes adoptarán tódalas medidas legislativas, administrativas, sociais e educativas apropiadas para protexer-lo neno contra toda forma de prexuízo ou abuso físico ou mental, descoido ou trato negligente, malos tratos ou explotación, incluído o abuso sexual, mentres se encontre baixo a custodia dos pais, dun representante legal ou de calquera outra persoa que o teña ó seu cargo.

[2] Esas medidas de protección deberían comprender, segundo corresponda, procedementos eficaces para o establecemento de programas sociais con obxecto de proporcionar-la asistencia necesaria ó neno e ós que coidan del, así como para outras formas de prevención e para a identificación, notificación, remisión a unha institución, investigación, tratamento e observación ulterior dos casos antes descritos de malos tratos ó neno e, segundo corresponda, a intervención xudicial.

Artigo 20

[1] Os nenos temporal ou permanentemente privados do seu medio familiar, ou dos que o superior interese esixa que non permanezan nese medio, terán dereito á protección e á asistencia especiais do Estado.

[2] Os Estados partes garantirán, de conformidade coas súas leis nacionais, outros tipos de coidado para eses nenos.

[3] Entre eses coidados figurarán, entre outras cosas, a colocación en fogares de garda, a kafala do dereito islámico, a adopción ou, de ser necesario, a colocación en institucións adecuadas de protección de menores. Ó considera-las solucións, prestarase particular atención á conveniencia de que haxa continuidade na educación do neno e á súa orixe étnica, relixiosa, cultural e lingüística.

Artigo 21

Os Estados partes que recoñecen ou permiten o sistema de adopción coidarán de que o interese superior do neno sexa a consideración primordial e:

a] Velarán por que a adopción do neno só sexa autorizada polas autoridades competentes, as que determinarán, de acordo coas leis e cos procedementos aplicables e sobre a base de toda a información pertinente e fidedigna, que a adopción é admisible en vista da situación xurídica do neno en relación co seu país, parentes e representantes legais e que, cando así se requira, as persoas interesadas desen con coñecemento de causa o seu consentimento á adopción sobre a base do asesoramento que poida ser necesario;

b] Recoñecerán que a adopción noutro país pode ser considerada como outro medio de coidar do neno, no caso de que este non poida ser colocado nun fogar de garda entregado a unha familia adoptiva ou non poida ser atendido de maneira adecuada no país de orixe;

c] Velarán por que o neno que teña que ser adoptado noutro país goce de salvagardas e normas equivalentes ás existentes respecto da adopción no país de orixe;

d] Adoptarán tódalas medidas apropiadas para garantir que, no caso de adopción noutro país, a colocación non dea lugar a beneficios financeiros indebidos para quen participa nela;

e] Promoverán, cando corresponda, os obxectivos deste artigo mediante a concertación de convenios ou acordos bilaterais ou multilaterais e esforzaranse, dentro deste marco, por garantir que a colocación do neno noutro país se efectúe por medio das autoridades ou organismos competentes.

Artigo 22

[1] Os Estados partes adoptarán medidas adecuadas para lograr que o neno que trate de obte-lo estatuto de refuxiado ou que sexa considerado refuxiado de conformidade co dereito e cos procedementos internacionais ou internos aplicables reciba, tanto se está só como se está acompañado dos seus pais ou de calquera outra persoa, a protección e a asistencia humanitaria adecuadas para o gozo dos dereitos pertinentes

enunciados nesta Convención e noutros instrumentos internacionais de dereitos humanos ou de carácter humanitario en que estes Estados sexan partes.

[2] Para tal efecto os Estados partes cooperarán, na forma que estimen apropiada, en tódolos esforzos das Nacións Unidas e demais organizacións intergubernamentais competentes ou organizacións non gubernamentais que cooperen coas Nacións Unidas por protexer e axudar a todo neno refuxiado e localiza-los seus pais ou a outros membros da súa familia, co fin de obter a información necesaria para que se reúna coa súa familia. Nos casos en que non se poida localizar a ningún dos pais ou membros da familia, concederáselle ó neno a mesma protección que a calquera outro neno privado permanente ou temporalmente do seu medio familiar, por calquera motivo, como se dispón nesta Convención.

Artigo 23

[1] Os Estados partes recoñecen que o neno mental ou fisicamente impedido deberá gozar dunha vida plena e decente en condicións que aseguren a súa dignidade, lle permitan chegar a bastarse a si mesmo e faciliten a participación activa do neno na comunidade.

[2] Os Estados partes recoñecen o dereito do neno impedido a recibir coidados especiais e alentarán e asegurarán, con suxeición ós recursos dispoñibles, a prestación ó neno que reúna as condicións requiridas e ós responsables do seu coidado da asistencia que se solicite e que sexa adecuada ó estado do neno e ás circunstancias dos seus pais ou doutras persoas que coiden del.

[3] En atención ás necesidades especiais do neno impedido, a asistencia que se preste conforme o parágrafo 2 deste artigo será gratuíta sempre que sexa posible, tendo en conta a situación económica dos pais ou das outras persoas que coiden do neno, e estará destinada a asegurar que o neno impedido teña un acceso efectivo á educación, á capacitación, ós servizos sanitarios, ós servizos de rehabilitación, á preparación para o emprego e ás oportunidades de espaxamento e reciba tales servizos co obxecto de que o neno logre a integración social e o desenvolvemento individual, incluído o seu desenvolvemento cultural e espiritual, na máxima medida posible.

[4] Os Estados partes promoverán, con espírito de cooperación internacional, o intercambio de información adecuada na esfera da atención sanitaria preventiva e do

tratamento médico, psicológico e funcional dos nenos impedidos, incluída a difusión de información sobre os métodos de rehabilitación e os servizos de ensino e formación profesional, así como o acceso a esa información co fin de que os Estados partes poidan mellora-la súa capacidade e coñecementos e amplía-la súa experiencia nestas esferas. A este respecto, teranse especialmente en conta as necesidades dos países en desenvolvemento.

Artigo 24

[1] Os Estados partes recoñecen o dereito do neno ó gozo do máis alto nivel posible de saúde e a servizos para o tratamento das enfermidades e a rehabilitación da saúde. Os Estados partes esforzaranse por asegurar que ningún neno sexa privado do seu dereito ó gozo deses servizos sanitarios.

[2] Os Estados partes asegurarán a plena aplicación deste dereito e, en particular, adoptarán as medidas apropiadas para: a] Reduci-la mortalidade infantil e na nenez; b] Asegura-la prestación da asistencia médica e a atención sanitaria que sexan necesarias a tódolos nenos, facendo fincapé no desenvolvemento da atención primaria de saúde; c] Combate-las enfermidades e a malnutrición no marco da atención primaria da saúde mediante, entre outras cosas, a aplicación da tecnoloxía dispoñible e a subministración de alimentos nutritivos adecuados e auga potable salubre, tendo en conta os perigos e riscos de contaminación do ambiente; d] Asegurar atención sanitaria prenatal e posnatal apropiada ás nais; e] Asegurar que tódolos sectores da sociedade, e en particular os pais e os nenos, coñezan os principios básicos da saúde e a nutrición dos nenos, as vantaxes da lactación materna, a hixiene e o saneamento ambiental e as medidas de prevención de accidentes, teñan acceso á educación pertinente e reciban apoio na aplicación deses coñecementos; f] Desenvolve-la atención sanitaria preventiva, a orientación ós pais e a educación e servizos en materia de planificación da familia.

[3] Os Estados partes adoptarán tódalas medidas eficaces e apropiadas posibles para aboli-las prácticas tradicionais que sexan prexudiciais para a saúde dos nenos.

[4] Os Estados partes comprométense a promover e alenta-la cooperación internacional con miras a lograr progresivamente a plena realización do dereito recoñecido neste artigo. A este respecto, teranse plenamente en conta as necesidades dos países en desenvolvemento.

Artigo 25

Os Estados partes recoñecen o dereito do neno que foi internado nun establecemento polas autoridades competentes para os fins de atención, protección ou tratamento da súa saúde física ou mental a un exame periódico do tratamento ó que estea sometido e de tódalas demais circunstancias propias do seu internamento.

Artigo 26

[1] Os Estados partes recoñecerán a tódolos nenos o dereito a beneficiarse da seguridade social, incluso do seguro social, e adoptarán as medidas necesarias para logra-la plena realización deste dereito de conformidade coa súa lexislación nacional.

[2] As prestacións deberían concederse, cando corresponda, tendo en conta os recursos e a situación do neno e das persoas que sexan responsables do seu mantemento, así como calquera outra consideración pertinente a unha solicitude de prestacións feita polo neno ou no seu nome.

Artigo 27

[1] Os Estados partes recoñecen o dereito de todo neno a un nivel de vida adecuado para o seu desenvolvemento físico, mental, espiritual, moral e social.

[2] Ós pais ou outras persoas encargadas do neno incúmbelle- -la responsabilidade primordial de proporcionar, dentro das súas posibilidades e medios económicos, as condicións de vida que sexan necesarias para o desenvolvemento do neno.

[3] Os Estados partes, de acordo coas condicións nacionais e conforme os seus medios, adoptarán medidas apropiadas para axuda-los pais e outras persoas responsables do neno a dar efectividade a este dereito e, en caso necesario, proporcionarán asistencia material e programas de apoio, particularmente con respecto á nutrición, ó vestiario e á vivenda.

[4] Os Estados partes tomarán tódalas medidas apropiadas para asegura-lo pagamento da pensión alimenticia por parte dos pais ou doutras persoas que teñan a responsabilidade financeira do neno, tanto se viven no Estado parte como se viven no estranxeiro. En particular, cando a persoa que teña a responsabilidade financeira do neno resida nun Estado diferente daquel en que resida o neno, os Estados partes

promoverán a adhesión ós convenios internacionais ou a concertación destes convenios, así como a concertación de calquera outro acordo apropiado.

Artigo 28

[1] Os Estados partes recoñecen o dereito do neno á educación e, a fin de que se poida exercer progresivamente e en condicións de igualdade de oportunidades ese dereito, deberán en particular: a] Implants-lo ensino primario obrigatorio e gratuíto para todos; b] Fomenta-lo desenvolvemento, nas súas distintas formas, do ensino secundario, incluído o ensino xeral e profesional, facer que tódolos nenos dispoñan del e teñan acceso a el e adoptar medidas apropiadas tales como a implantación do ensino gratuíto e a concesión de asistencia financeira en caso de necesidade; c] Face-lo ensino superior accesible a todos, sobre a base da capacidade, por cantos medios sexan apropiados; d] Facer que tódolos nenos dispoñan de información e orientación en cuestións educacionais e profesionais e teñan acceso a elas; e] Adoptar medidas para fomenta-la asistencia regular ás escolas e reduci-las taxas de deserción escolar.

[2] Os Estados partes adoptarán cantas medidas sexan adecuadas para velar por que a disciplina escolar se administre de modo compatible coa dignidade humana do neno e de conformidade con esta Convención.

[3] Os Estados partes fomentarán e alentarán a cooperación internacional en cuestións de educación, en particular co fin de contribuír a elimina-la ignorancia e o analfabetismo en todo o mundo e de facilita-lo acceso ós coñecementos técnicos e ós métodos modernos de ensino. A este respecto, teranse especialmente en conta as necesidades dos países en desenvolvemento.

Artigo 29

[1] Os Estados partes conveñen en que a educación do neno deberá estar encamiñada a: a] Desenvolve-la personalidade, as aptitudes e a capacidade mental e física do neno ata o máximo das súas posibilidades; b] Inculcarlle ó neno o respecto dos dereitos humanos e das liberdades fundamentais e dos principios consagrados na Carta das Nacións Unidas; c] Inculcarlle ó neno o respecto dos seus pais, da súa propia identidade cultural, do seu idioma e dos seus valores, dos valores nacionais do país en que vive, do país de que sexa orixinario e das civilizacións distintas da súa; d] Prepara-lo neno para asumir unha vida responsable nunha sociedade libre, con espírito de comprensión, paz, tolerancia, igualdade dos sexos e amizade entre tódolos

pobos, grupos étnicos, nacionais e relixiosos e persoas de orixe indíxena; e] Inculcarlle ó neno o respecto do ambiente natural.

[2] Nada do disposto neste artigo ou no artigo 28 se interpretará como unha restrición da liberdade dos particulares e das entidades para establecer e dirixir institucións de ensino, a condición de que se respecten os principios enunciados no parágrafo 1 deste artigo e de que a educación impartida en tales institucións se axuste ás normas mínimas que prescriba o Estado.

Artigo 30

Nos Estados en que existan minorías étnicas, relixiosas ou lingüísticas ou persoas de orixe indíxena, non se lle negará a un neno que pertenza a tales minorías ou que sexa indíxena o dereito que lle corresponde, en común cos demais membros do seu grupo, a te-la súa propia vida cultural, a profesar e practica-la súa propia relixión, ou a emprega-lo seu propio idioma.

Artigo 31

[1] Os Estados partes recoñecen o dereito do neno ó descanso e ó esparexemento, ó xogo e ás actividades recreativas propias da súa idade e a participar libremente na vida cultural e nas artes.

[2] Os Estados partes respectarán e promoverán o dereito do neno a participar plenamente na vida cultural e artística e propiciarán oportunidades apropiadas, en condicións de igualdade, de participar na vida cultural, artística, recreativa e de esparexemento.

Artigo 32

[1] Os Estados partes recoñecen o dereito do neno a estar protexido contra a explotación económica e contra o desempeño de calquera traballo que poida ser perigoso ou entorpece-la súa educación, ou que sexa nocivo para a súa saúde ou para o seu desenvolvemento físico, mental, espiritual, moral ou social.

[2] Os Estados partes adoptarán medidas lexislativas, administrativas, sociais e educacionais para garanti-la aplicación deste artigo. Con ese propósito e tendo en conta as disposicións pertinentes doutros instrumentos internacionais, os Estados

partes, en particular: a] Fixarán unha idade ou idades mínimas para traballar; b] Disporán a regulamentación apropiada dos horarios e condicións de traballo; c] Estipularán as penalidades ou outras sancións apropiadas para asegura-la aplicación efectiva deste artigo.

Artigo 33

Os Estados partes adoptarán tódalas medidas apropiadas, incluídas medidas lexislativas, administrativas, sociais e educacionais, para protexe-los nenos contra o uso ilícito dos estupefacientes e substancias psicotrópicas enumeradas nos tratados internacionais pertinentes, e para impedir que se utilicen nenos na produción e no tráfico ilícitos desas substancias.

Artigo 34

Os Estados partes comprométense a protexe-lo neno contra tódalas formas de explotación e abuso sexuais. Con este fin, os Estados partes tomarán, en particular, tódalas medidas de carácter nacional, bilateral e multilateral que sexan necesarias para impedir: a] A incitación ou a coacción para que un neno se dedique a calquera actividade sexual ilegal; b] A explotación do neno na prostitución ou outras prácticas sexuais ilegais; c] A explotación do neno en espectáculos ou materiais pornográficos.

Artigo 35

Os Estados partes tomarán tódalas medidas de carácter nacional, bilateral e multilateral que sexan necesarias para impedi-lo secuestro, a venda ou a trata de nenos para calquera fin ou en calquera forma.

Artigo 36

Os Estados partes protexerán o neno contra tódalas demais formas de explotación que sexan prexudiciais para calquera aspecto do seu benestar.

Artigo 37

Os Estados partes velarán por que: a] Ningún neno sexa sometido a torturas nin a outros tratos ou penas crueis, inhumanos ou degradantes. Non se imporá a pena capital nin a de prisión perpetua sen posibilidade de excarceración por delitos

cometidos por menores de 18 anos de idade; b] Ningún neno sexa privado da súa liberdade ilegal ou arbitrariamente.

A detención, o encarceramento ou a prisión dun neno levarase a cabo de conformidade coa lei e utilizarase tan só como medida de último recurso e durante o período máis breve que proceda; c] Todo neno privado de liberdade sexa tratado coa humanidade e o respecto que merece a dignidade inherente á persoa humana, e de maneira que se teñan en conta as necesidades das persoas da súa idade. En particular, todo neno privado de liberdade estará separado dos adultos, a menos que isto se considere contrario ó interese superior do neno, e terá dereito a manter contacto coa súa familia por medio de correspondencia e de visitas, salvo en circunstancias excepcionais; d] Todo neno privado da súa liberdade terá dereito a un pronto acceso á asistencia xurídica e outra asistencia adecuada, así como dereito a impugna-la legalidade da privación da súa liberdade ante un tribunal ou outra autoridade competente, independente e imparcial e a unha pronta decisión sobre esta acción.

Artigo 38

[1] Os Estados partes comprométense a respectar e velar por que se respecten as normas do dereito internacional humanitario que lles sexan aplicables nos conflitos armados e que sexan pertinentes para o neno.

[2] Os Estados partes adoptarán tódalas medidas posibles para asegurar que as persoas que aínda non cumprisen os 15 anos de idade non participen directamente nas hostilidades.

[3] Os Estados partes absteranse de recrutar para as forzas armadas as persoas que non cumprisen os 15 anos de idade. Se recrutan persoas que cumprisen 15 anos, pero que sexan menores de 18, os Estados partes procurarán dar prioridade ós de máis idade.

[4] De conformidade coas obrigas dimanadas do dereito internacional humanitario de protexer á poboación civil durante os conflitos armados, os Estados partes adoptarán tódalas medidas posibles para asegura-la protección e o coidado dos nenos afectados por un conflito armado.

Artigo 39

Os Estados partes adoptarán tódalas medidas apropiadas para promover a recuperación física e psicolóxica e a reintegración social de todo neno vítima de calquera forma de abandono, explotación ou abuso; tortura ou outra forma de tratos ou penas crueis, inhumanos ou degradantes; ou conflitos armados. Esa recuperación e reintegración levaranse a cabo nun ambiente que fomente a saúde, o respecto de si mesmo e a dignidade do neno.

Artigo 40

[1] Os Estados partes recoñecen o dereito de todo neno de quen se alegue que infrinxiu as leis penais ou a quen se acuse ou declare culpable de ter infrinxido esas leis a ser tratado de maneira acorde co fomento do seu sentido da dignidade e o valor, que fortaleza o respecto do neno polos dereitos humanos e as liberdades fundamentais de terceiros e na que se teñan en conta a idade do neno e a importancia de promover a reintegración do neno e de que este asuma unha función construtiva na sociedade.

[2] Con este fin, e tendo en conta as disposicións pertinentes dos instrumentos internacionais, os Estados partes garantirán, en particular: a] Que non se alegue que ningún neno infrinxiu as leis penais, nin se acuse ou declare culpable a ningún neno de ter infrinxido esas leis, por actos ou omisións que non estaban prohibidos polas leis nacionais ou internacionais no momento en que se cometeron; b] Que a todo neno do que se alegue que infrinxiu as leis penais ou a quen se acuse de ter infrinxido esas leis se lle garanta, polo menos, o seguinte:

[i] Que se lle presumirá inocente mentres non se probe a súa culpabilidade conforme a lei;

[ii] Que será informado sen demora e directamente ou, cando sexa procedente, por intermedio dos seus pais ou dos seus representantes legais, dos cargos que pesan contra el e que disporá de asistencia xurídica ou outra asistencia apropiada na preparación e presentación da súa defensa;

[iii] Que a causa será dirimida sen demora por unha autoridade ou órgano xudicial competente, independente e imparcial nunha audiencia equitativa conforme a lei, en presenza dun asesor xurídico ou outro tipo de asesor adecuado e, a menos que se

considerase que isto fose contrario ó interese superior do neno, tendo en conta en particular a súa idade ou situación e ós seus pais ou representantes legais;

[iv] Que non será obrigado a prestar testemuño ou a declararse culpable, que poderá interrogar ou facer que se interrogue a testemuñas de cargo e obte-la participación e o interrogatorio de testemuñas de descargo en condicións de igualdade;

[v] Se se considerase que infrinxiu, en efecto, as leis penais, que esta decisión e toda medida imposta a consecuencia dela, serán sometidas a unha autoridade ou órgano xudicial superior competente, independente e imparcial, conforme a lei;

[vi] Que o neno contará coa asistencia gratuíta dun intérprete se non comprende ou non fala o idioma utilizado;

[vii] Que se respectará plenamente a súa vida privada en tódalas fases do procedemento.

[3] Os Estados partes tomarán tódalas medidas apropiadas para promove-lo establecemento de leis, procedementos, autoridades e institucións específicos para os nenos dos que se alegue que infrinxiron as leis penais ou ós que se acuse ou declare culpables de infrinxir esas leis, e en particular: a] O establecemento dunha idade mínima antes da cal se presumirá que os nenos non teñen capacidade para infrinxi-las leis penais; b] Sempre que sexa apropiado e desexable, a adopción de medidas para tratar eses nenos sen recorrer a procedementos xudiciais, no entendemento de que se respectarán plenamente os dereitos humanos e as garantías legais.

[4] Disporase de diversas medidas, tales como o coidado, as ordes de orientación e supervisión, o asesoramento, a liberdade vixiada, a colocación en fogares de garda, os programas de ensino e formación profesional, así como outras posibilidades alternativas ó internamento en institucións, para asegurar que os nenos sexan tratados de maneira apropiada para o seu benestar e que garde proporción tanto coas súas circunstancias como coa infracción.

Artigo 41

Nada do disposto nesta Convención afectará as disposicións que sexan máis conducentes á realización dos dereitos do neno e que poidan estar recollidas en: a] O

dereito dun Estado parte; ou b] O dereito internacional vixente con respecto ó dito Estado.

PARTE II

Artigo 42

Os Estados partes comprométense a dar a coñecer amplamente os principios e disposicións da Convención por medios eficaces e apropiados, tanto ós adultos coma ós nenos.

Artigo 43

[1] Coa finalidade de examina-los progresos realizados no cumprimento das obrigas contraídas polos Estados partes nesta Convención, establecerase un Comité dos dereitos do neno que desempeñará as funcións que a seguir se estipulan.

[2] O Comité estará integrado por dez expertos de gran integridade moral e recoñecida competencia nas esferas reguladas por esta Convención. Os membros do Comité serán elixidos polos Estados partes entre os seus nacionais e exercerán as súas funcións a título persoal, téndose debidamente en conta a distribución xeográfica, así como os principais sistemas xurídicos.

[3] Os membros do Comité serán elixidos, en votación secreta, dunha lista de persoas designadas polos Estados partes. Cada Estado parte poderá designar unha persoa escollida entre os seus propios nacionais.

[4] A elección inicial celebrarase como máis tardar seis meses despois da entrada en vigor desta Convención e ulteriormente cada dous anos. Con catro meses, como mínimo, de antelación respecto da data de cada elección, o secretario xeral das Nacións Unidas dirixirá unha carta ós Estados partes convidándoos a que presenten as súas candidaturas nun prazo de dous meses. O secretario xeral preparará despois unha lista na que figurarán por orde alfabética tódolos candidatos propostos, con indicación dos Estados partes que os designasen, e comunicarlalla ós Estados partes nesta Convención.

[5] As eleccións celebraranse nunha reunión dos Estados partes convocada polo secretario xeral na sede das Nacións Unidas. Nesa reunión, na que a presenza de

dous terzos dos Estados partes constituirá quórum, as persoas seleccionadas para formar parte do Comité serán aqueles candidatos que obteñan o maior número de votos e unha maioría absoluta dos votos dos representantes dos Estados partes presentes e votantes.

[6] Os membros do Comité serán elixidos por un período de catro anos. Poderán ser reelixidos se se presenta de novo a súa candidatura. O mandato de cinco dos membros elixidos na primeira elección expirará ó cabo de dous anos; inmediatamente despois de efectuada a primeira elección, o presidente da reunión en que esta teña lugar elixirá por sorteo os nomes deses cinco membros.

[7] Se un membro do Comité falece ou dimite ou declara que por calquera outra causa non pode seguir desempeñando as súas funcións no Comité, o Estado parte que propuxo ese membro designará entre os seus propios nacionais a outro experto para exercer-lo mandato ata o seu remate, a reserva da aprobación do Comité.

[8] O Comité adoptará o seu propio regulamento

[9] O Comité elixirá a súa mesa por un período de dous anos.

[10] As reunións do Comité realizaranse normalmente na sede das Nacións Unidas ou en calquera outro lugar conveniente que determine o Comité. O Comité reunirase normalmente tódolos anos. A duración das reunións do Comité será determinada e revisada, se procedese, por unha reunión dos Estados partes nesta Convención, a reserva da aprobación da Asemblea Xeral.

[11] O secretario xeral das Nacións Unidas proporcionará o persoal e os servizos necesarios para o desempeño eficaz das funcións do Comité establecido en virtude desta Convención.

[12] Logo de aprobación da Asemblea Xeral, os membros do Comité establecido en virtude desta Convención recibirán emolumentos con cargo ós fondos das Nacións Unidas, segundo as condicións que a Asemblea poida establecer.

Artigo 44

Os Estados partes comprométense a presentarlle ó Comité, por conduto do secretario xeral das Nacións Unidas, informes sobre as medidas que adoptasen para dar efecto

ós dereitos recoñecidos na Convención e sobre o progreso que realizasen en canto ó goce deses dereitos: a] No prazo de dous anos a partir da data na que para cada Estado parte entrase en vigor esta Convención; b] No sucesivo, cada cinco anos.

[2] Os informes preparados en virtude deste artigo deberán indica-las circunstancias e dificultades, se as houber, que afecten ó grao de cumprimento das obrigas derivadas desta Convención. Deberán así mesmo, conter información suficiente para que o Comité teña cabal comprensión da aplicación da Convención no país de que se trate.

[3] Os Estados partes que presentasen un informe inicial completo ó Comité non necesitan repetir, en sucesivos informes presentados de conformidade co disposto no inciso b) do número 1 deste artigo, a información básica presentada anteriormente.

[4] O Comité poderá pedir-lles ós Estados partes máis información relativa á aplicación da Convención.

[5] O Comité presentará cada dous anos á Asemblea Xeral das Nacións Unidas, por conduto do Consello Económico e Social, informes sobre as súas actividades.

[6] Os Estados partes darán ós seus informes unha ampla difusión entre o público dos seus países respectivos.

Artigo 45

Con obxecto de fomenta-la aplicación efectiva da Convención e de estimula—la cooperación internacional na esfera regulada pola Convención: a] Os organismos especializados, o Fondo das Nacións Unidas para a Infancia e demais órganos das Nacións Unidas terán dereito a estar representados no exame da aplicación daquelas disposicións desta Convención comprendidas no ámbito do seu mandato. O Comité poderá convida-los organismos especializados, ó Fondo das Nacións Unidas para a Infancia e a outros órganos competentes que considere apropiados a que proporcionen asesoramento especializado sobre a aplicación da Convención nos sectores que son de incumbencia dos seus respectivos mandatos. O Comité poderá convida-los organismos especializados, ó Fondo das Nacións Unidas para a Infancia e demais órganos das Nacións Unidas a que presenten informes sobre a aplicación daquelas disposicións desta Convención comprendidas no ámbito das súas actividades; b] O Comité transmitirá, segundo estime conveniente, ós organismos especializados, ó Fondo das Nacións Unidas para a Infancia e a outros órganos

competentes, os informes dos Estados partes que conteñan unha solicitude de asesoramento ou de asistencia técnica, ou nos que se indique esa necesidade, xunto coas observacións e suxestións do Comité, se as houber, acerca desas solicitudes ou indicacións; c] O Comité poderá recomendar á Asemblea Xeral que pida ó secretario xeral que efectúe, no seu nome, estudos sobre cuestións concretas relativas ós dereitos do neno; d] O Comité poderá formular suxestións e recomendacións xerais baseadas na información recibida en virtude dos artigos 44 e 45 desta Convención. Estas suxestións e recomendacións xerais deberán transmitirse ós Estados partes interesados e notificarse á Asemblea Xeral, xunto cos comentarios, se os houber, dos Estados partes.

PARTE III

Artigo 46

Esta Convención estará aberta á sinatura de tódolos Estados.

Artigo 47

Esta Convención está suxeita a ratificación. Os instrumentos de ratificación depositaranse en poder do secretario xeral das Nacións Unidas.

Artigo 48

Esta Convención permanecerá aberta á adhesión de calquera Estado. Os instrumentos de adhesión depositaranse en poder do secretario xeral das Nacións Unidas.

Artigo 49

[1] Esta Convención entrará en vigor o trixésimo día seguinte á data en que fose depositado o vixésimo instrumento de ratificación ou de adhesión en poder do secretario xeral das Nacións Unidas.

[2] Para cada Estado que ratifique a Convención ou se adhira a ela despois de ter sido depositado o vixésimo instrumento de ratificación ou de adhesión, a Convención entrará en vigor o trixésimo día despois do depósito por tal Estado do seu instrumento de ratificación ou adhesión.

Artigo 50

[1] Todo Estado parte poderá propoñer unha emenda e depositala en poder do secretario xeral das Nacións Unidas. O secretario xeral comunicará a emenda proposta ós Estados partes, pedíndolles que lles notifiquen se desexan que se convoque unha conferencia de Estados partes co fin de examinala proposta e sometela a votación. Se dentro dos catro meses seguintes á data desa notificación un terzo, polo menos, dos Estados partes se declara en favor de tal conferencia, o secretario xeral convocará unha conferencia co auspicio das Nacións Unidas. Toda emenda adoptada pola maioría de Estados partes, presentes e votantes na conferencia, será sometida polo secretario xeral á Asemblea Xeral das Nacións Unidas para a súa aprobación.

[2] Toda emenda adoptada de conformidade co parágrafo 1 deste artigo entrará en vigor cando fose aprobada pola Asemblea Xeral das Nacións Unidas e aceptada por unha maioría de dous terzos dos Estados partes.

[3] Cando as emendas entren en vigor serán obrigatorias para os Estados partes que as aceptasen, en tanto que os demais Estados partes seguirán obrigados polas disposicións desta Convención e polas emendas anteriores que aceptasen.

Artigo 51

[1] O secretario xeral das Nacións Unidas recibirá e comunicará a tódolos Estados o texto das reservas formuladas polos Estados no momento da ratificación ou da adhesión.

[2] Non se aceptará ningunha reserva incompatible co obxecto e co propósito desta Convención.

[3] Toda reserva poderá ser retirada en calquera momento por medio dunha notificación feita para ese efecto e dirixida ó secretario xeral das Nacións Unidas, quen informará a tódolos Estados. Esa notificación producirá efecto na data da súa recepción polo secretario xeral.

Artigo 52

Todo Estado parte poderá denunciar esta Convención mediante notificación feita por escrito ó secretario xeral das Nacións Unidas. A denuncia producirá efecto un ano despois da data en que a notificación fose recibida polo secretario xeral.

Artigo 53

Desígnase depositario desta Convención o secretario xeral das Nacións Unidas.

Artigo 54

O orixinal desta Convención, da que os textos en árabe, chinés, español, francés, inglés e ruso son igualmente auténticos, depositarase en poder do secretario xeral das Nacións Unidas.

EN TESTEMUÑO DO CAL,

os infraescritos plenipotenciarios, debidamente autorizados para iso polos seus respectivos gobernos, asinaron esta Convención.